

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4188/2019
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП, РР, СС, ТТ, ЋЋ, УУ, ФФ, ХХ, ЦЦ, ЧЧ, ЏЏ, ШШ, АБ, АВ, АГ, АД, АЂ, АЕ, АЖ, АЗ, АИ, АЈ, АК, АЛ, АЉ, АМ, АН, АЊ, АО, АП, АР, АС, АТ, АЋ, АУ, АФ, АХ и АЦ свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 517/19 од 23.05.2019. године, на седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 517/19 од 23.05.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 517/19 од 23.05.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца.

Образложење

Основни суд у Сјеници, пресудом П 118/17 од 15.01.2019. године, одбио је као неосноване тужбене захтеве тужилаца и то: АА за износ од 59.543,00 динара, ББ, за износ од 22.369,00 динара, ВВ за износ од 59.543,00 динара, ГГ за износ од 59.543,00 динара, ДД за износ од 59.543,00 динара, ЂЂ за износ од 10.944,00 динара, ЕЕ за износ од 27.822,00 динара, ЖЖ за износ од 59.543,00 динара, ЗЗ за износ од 59.543,00 динара, ИИ за износ од 23.349,00 динара, ЈЈ за износ од 25.032,00 динара, КК за износ од 75.133,00 динара, ЛЛ за износ од 75.133,00 динара, ЉЉ за износ од 48.984,00 динара, ММ за износ од 4.000,00 динара, НН за износ од 14.449,00 динара, ЊЊ за износ од 32.224,00 динара, ОО за износ од 18.302,00 динара, ПП за износ од 71.737,00 динара, РР за износ од 40.196,00 динара, СС за износ од 6.349,00 динара, ТТ за износ од 27.824,00 динара, ЋЋ за износ од 60.864,00 динара, УУ за износ од 29.503,00 динара, ФФ за износ од 14.833,00 динара, ХХ за износ од 40.543,00 динара, ЦЦ за износ од 56.904,00 динара, ЧЧ за износ од 52.764,00 динара, ЏЏ за износ од 16.760,00 динара, ШШ за износ од 19.224,00 динара, АБ за износ од 27.824,00 динара, АВ за износ од 30.551,00 динара, АГ за износ од 33.075,00 динара, АД за износ од 38.709,00 динара, АЂ за износ од 22.369,00 динара, АЕ за износ од 6.349,00 динара, АЖ за износ од 26.149,00 динара, АЗ за износ од 45.024,00 динара, АИ за износ од 59.197,00 динара, АЈ за износ

од 3.396,00 динара, АК за износ од 37.260,00 динара, АЛ за износ од 14.256,00 динара, АЉ за износ од 70.993,00 динара, АМ за износ од 70.993,00 динара, АН за износ од 5.597,00 динара, АЊ за износ од 32.224,00 динара, АО за износ од 12.449,00 динара, АП за износ од 23.760,00 динара, АР за износ од 27.824,00 динара, АС за износ од 26.149,00 динара, АТ за износ од 42.909,00 динара, АЋ за износ од 71.737,00 динара, АУ за износ од 25.149,00 динара, АФ за износ од 75.133,00 динара, АХ за износ од 68.784,00 динара и АЦ за износ од 32.274,00 динара, које су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им исплати на име накнаде штете, са законском затезном каматом која ће се на наведене износе обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате (став први изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Виши суд у Новом Пазару, пресудом Гж 517/19 од 23.05.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужилаца и потврдио пресуду Основног суда у Сјеници П 118/17 од 15.01.2019. године у ставу првом изреке (став први изреке). Усвојио је жалбу тужене и укинуо одлуку о трошковима поступка садржану у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Сјеници П 118/17 од 15.01.2019. године и у том делу предмет вратио на поновни поступак и одлучивање (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је између осталог указано на одређене одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 17/2015 и Уж 2785/2016.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужилаца није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази да је правилно првостепени суд применио материјално право и то одредбе члана 154. став 1., 155., 172. став 1. и члана 181. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93), налазећи да тужена није одговорна за штету према тужиоцима, која се огледа у томе што су њихова потраживања утврђена у стечајном поступку, без њихове кривице остала ненамирена у потпуности. Затим, да је правилно првостепени суд нашао да не постоји одговорност тужене за накнаду штете у смислу одредбе члана 172. став 1. ЗОО, када правно лице одговара за штету коју трећем лицу проузрокује његов орган у вршењу или у вези са вршењем својих функција, с обзиром на то да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја, вођеним над стечајним дужником, са већинским друштвеним или државним капиталом, само уз услов да је претходно утврђена повреда права запослених на суђење у разумном року, што они у конкретној ситуацији нису доказали.

Према томе, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној ревизији из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних

питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије тужилаца у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Тужба је поднета 18.02.2017. године. У уводу првостепене и другостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 75.133,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде на име главног тужбеног захтева очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужилаца није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**